

El jutjat veu frau a la Puigvert

Es decreta procediment abreujat perquè s'observa indicati de «delicte continuat d'estafa» contra la directora de la institució per haver facturat a la sanitat pública tractaments innecessaris

Text: E. L. Foto: Ivan G. Costa

El Jutjat d'Instrucció núm. 28 de Barcelona dictava recentment un acte de procediment abreujat per un cas que s'investiga des del 2004 i en què s'instrueix una presumpta estafa a l'Administració catalana per part de la Fundació Puigvert, de la qual serien responsables la directora general d'aquesta entitat, Esperança Martí Salís, i dos quadres mèdics més de la clínica urològica que gestiona l'entitat.

L'acte dictat per la jutgessa Olalla Ortega veu indicis «constitutius d'un delicte d'estafa continuada» al CatSalut (l'antic Servei Català de la Salut, organisme que gestiona les prestacions de la sanitat pública) per haver practicat de forma reiterada uns tractaments «innecessaris i no indicats mèdicament», tractaments finançats per la sanitat pública catalana i que haurien costat, segons estima el mateix dictamen judicial, uns 350.000 euros sobers.

Aquesta diligència jurídica revifa l'escàndol de què es va veure envoltada la gestió de la Fundació Puigvert fa quatre anys, quan la gestió d'Esperança Martí va ser posada en dubte i va ser portada de tots els diaris durant uns quants mesos. El cas, però, es va resoldre amb una sanció gairebé simbòlica per part del Departament de Salut, i Martí va salvar el cap i va mantenir el control ferri de la institució. La qüestió, després d'anys de silenci mediàtic, sembla abocada a un judici contra Martí i els altres dos acusats, que de moment han posposat, tot presentant un recurs al decret de procediment abreujat.

L'any 2002 la Fundació Puigvert i el Servei Català de la Salut van firmar un conveni de prestació de serveis sanitaris per efectuar tractaments de litotrícies a pacients derivats de la sanitat pública a aquest centre privat, que, com tants d'altres, es nodreix principalment de concerts amb l'Administració.

Les litotrícies són un tractament

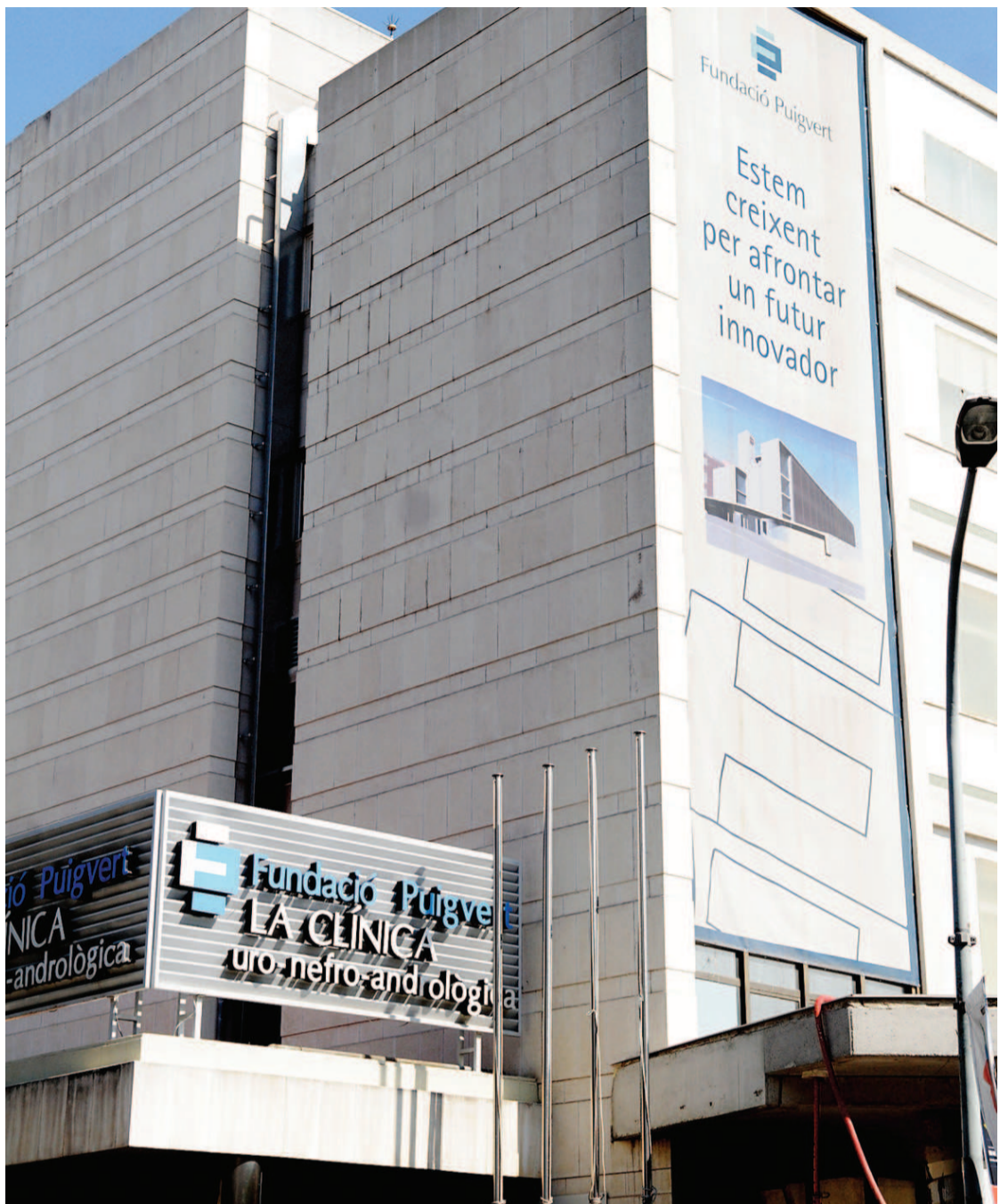
emprat en la branca de la urologia que serveix per a la destrucció de les pedres del ronyó, mitjançant l'emissió d'ones ultrasòniques, que les converteixen en sorra que es pot expulsar amb l'orina. La qüestió és que, tal com considera provat l'acte del Jutjat núm. 28 de Barcelona, a la Puigvert es van estar practicant continuadament, durant ben bé tres anys, litotrícies en pacients als quals no els feia falta, perquè els seus càlculs renals eren prou petits per ser eliminats mitjançant altres procediments tradicionals menys costosos.

En aquests casos s'hauria estat utilitzant un aparell, el Lithostar Plus, a una potència molt inferior a la necessària per tal que sigui efectiu, de manera que tan sols produïa en aquests pacients el mateix efecte analgèsic que un anti-inflamatori. El jutjat acredita fins a 57 historials mèdics en què s'hauria practicat la litotricia de forma «inútil», que haurien costat al CatSalut els 350.000 euros esmentats.

SALUT SE'N VA DESENTENDRE

El cas de les litotrícies es va destacar fa quatre anys, quan una néta del fundador de la Puigvert (el doctor Antoni Puigvert, mort el 1990), Niomar Del Valle, va presentar una denúncia al Departament de Salut. Després d'una inspecció que verificava les irregularitats en els tractaments, es va obrir a la Puigvert un expedient que es va resoldre amb una sanció de caràcter lleu que en el fons s'exonerava els responsables de la fundació de pràctica fraudulenta perquè en el contracte de prestació no incloïa una definició específica del tractament a seguir ni de què s'entenia per litotricia.

El cas de les litotrícies va servir per posar en relleu la mala maror i l'enfrontament intern que es vivia a la fundació

Seu de la Fundació Puigvert, les instal·lacions de la qual estan ubicades al recinte de l'Hospital de Sant Pau, a Barcelona.

Però, arran de l'escàndol, la consellera de Salut, Marina Geli, va imposar al patronat de la Fundació Puigvert un patró designat per l'Administració catalana, argumentant que es tractava d'una institució els ingressos de la qual provenien en més d'un 80% del pressupost públic, i segurament per posar fi a la imatge d'entitat que funcionava al marge de cap mena de control públic.

Paral·lelament, un grup de familiars i persones pròximes al fundador presentaven una querrela penal contra la Fundació Puigvert pel cas de les litotrícies, malgrat els consells dels representants del Departament de Salut –al capdavant, víctima de la presumpta estafa–, que els ho desaconsellaven i els demanaven paciència. El procediment ha anat fent el seu curs fins ara molt lentament. Al setembre de 2006 l'Audiència Provincial de Barcelona va desestimar un recurs de la part acusada, que demanava l'arxivament de la querrela, justament perquè no hi havia cap reclamació per la part afectada.

Quan l'afer de les litotrícies estava en plena eferescència, Esperança Martí va convocar una roda

CONTROL TOTAL

■ Esperança Martí i Salís va començar a treballar al costat del doctor Antoni Puigvert i Gorro (1905-1990) en plena postguerra, molt abans que es creés la fundació, el 1961. Aviat va esdevenir estreta col·laboradora i mà dreta, i als anys 80 ja se la considerava un dels executius del sector mèdic de més prestigi del país (va arribar a ser presidenta de la Unió Catalana d'Hospitals). A partir del 2004, amb la mort d'Antoni Puigvert Serés, fill del fundador, Martí va ser nomenada presidenta vitalícia de l'entitat. Puigvert Serés va morir a l'agost de 2004 com a conseqüència d'un càncer de bufeta. Un any abans, va decidir deixar de tractar-se a la clínica de la fundació que presidia, i va continuar el tractament en un hospital públic, davant de la sospita de la família que no s'estava fent tot el possible per guarir-lo (vegeu EL TRIANGLE, núm. 732).

L'acte judicial considera que la institució mèdica va facturar com a mínim 350.000 euros sobers al Servei Català de la Salut

de premsa per denunciar que tot aquell escàndol era una maniobra de part de la família del doctor Puigvert per aconseguir el control de l'entitat.

El cert és que tot aquell cas va servir per fer aflorar la mala maror que es vivia en aquesta venerable institució mèdica des de feia molt de temps, en particular des que, l'any 2000, Martí havia promogut una modificació dels estatuts de la fundació, de la qual era secretària vitalícia, amb la finalitat de tenir-ne el control absolut. Les ànsies de Martí de fer i desfer a la seva manera van anar provocant el distanciament de professionals històrics de la casa, com el doctor Albert Rousaud o Anna Puigvert, també néta del fundador, que van acabar sent despatxats per Martí; i en el patronat, amb el fill de Puigvert, Antoni Puigvert Serés, que va durar fins a la mort d'aquest, l'any 2004. ©